

ת"פ 36310/11/16 - מדינת ישראל נגד רועי שושני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 36310-11-16 מדינת ישראל נ' שושני

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תמיר אלטיט
נגד
הנאשם: רועי שושני
ע"י ב"כ עוה"ד ירון גיגי ויעקב שקלאר

גזר דין

א. רקע כללי:

- הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בתקיפה חמורה של מר מ א (להלן - המתלון). התקיפה בוצעה באמצעות מוט מברזל, בו היכה הנאשם בראשו של המתלון ולאחר מכן, כשהנאשם נמלט מהמקום ברכבו, בפגיעה עם הרכב במתלון. כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלון פציעות וחבלות חמורות בראשו ובחלקי גוף נוספים. הנאשם הורשע אפוא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של פגיעה כשהעברין מזוין, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 334 לחוק העונשין.
- הנאשם והמתלון הינם מנעולנים, שבתקופה הרלוואנטית לכתב האישום שרר ביניהם סכסוך על רקע עסקי-תחרותי. השניים הקימו, לצורך ניהול עסקיהם, אתרי אינטרנט, והמתלון סבר כי הנאשם העתיק תכנים מאתר האינטרנט שלו ופגע בפרנסתו. המתלון התקשר לנאשם - ביום 6.3.16 - והלין על העתקת התכנים הנ"ל, קילל את הנאשם קללות נמרצות ואיים עליו (להלן - שיחת הטלפון). בגין שיחת הטלפון הגיש הנאשם תלונה במשטרה ובשלב מאוחר יותר אף הוגש כתב אישום נגד המתלון, בו הואשם המתלון בעבירת איומים (ת.פ. 52374-11-16 מדינת ישראל נ' א; ר' נ/9).
- האירוע מושא התיק דנא התרחש זמן מה לאחר שיחת הטלפון הנ"ל, ביום 14.3.16 בשעה 01:30 לערך. במועד זה חזר המתלון מעבודתו לבניין בו הוא מתגורר. המתלון החנה את הרכב בחניית הבניין והחל ללכת לכיוון הבניין. הנאשם, שהמתין במקום, קרא למתלון. המתלון ניגש לנאשם והשניים החלו לשוחח אודות הסכסוך העסקי האמור. בסופו של דבר, לאחר שהמתלון ביקש לסיים את השיחה, הוציא הנאשם את מוט הברזל והיכה באמצעותו מספר מכות בראשו של המתלון, עד שהלה נשכב על הרצפה כשהוא מדמם, והמשיך להכות את המתלון בידו וברגלו. המתלון התרומם ואז נכנס הנאשם לרכב כדי להימלט מהמקום, פגע באמצעות הרכב בשוק רגל שמאל של המתלון וגרם לו ליפול ארצה.
- כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון חבלות של ממש, לרבות: דימומים וחתכים בראש

ובמצח, שהצריכו טיפול רפואי והדבקה; נפחיות; רגישות ביד ובכף יד שמאל, שהצריכו חבישה; נפחות ורגישות על גבי אמת שמאל; וכן כמה סימני המטומה, אחד מהם בירך שמאל. בעדותו בבית המשפט תיאר המתלונן את הפגיעות שספג בראשו, ממוט הברזל בו אחז הנאשם, כלהלן:

...הוא פתח לי הראש בשלוש[ה] מקומות שאחד זה פה (מצביע על הגולגולת), זה היה בגזע המוח, אחד פה (מצביע על החלק העליון של הראש), ואחד פה (מצביע על החלק העליון של המצח). עד היום אפשר לראות את הצלקת (ר' בפסקה 13 להכרעת הדין).

5. במהלך המשפט טען הנאשם ל"הגנה עצמית". לגרסת הנאשם, המפגש עם המתלונן התרחש באופן אקראי, ובמהלך המפגש המתלונן הוא שתקף את הנאשם. הנאשם נדרש אפוא, לגרסתו, להתגונן מפני המתלונן ואגב כך נאלץ להשתמש ב"חתיכת ברזל" שבמקרה נמצאה במקום. גרסת הנאשם נדחתה לחלוטין בהכרעת הדין תוך שנקבע לגביה: **"גרסת הנאשם התאפיינה בהתחמקות משאלות קשות ובטענה לצירופי מקרים אקראיים, שהצטברותם יחדיו באירוע אחד הינה בלתי סבירה בעליל. לגרסת הנאשם - במקרה הוא הגיע אל בנין מגוריו של המתלונן; במקרה הוא שהה שם באישון ליל דווקא בעת שהמתלונן חזר לדירתו; ובמקרה היתה מונחת "חתיכת ברזל" בדיוק במקום בו הנאשם נצרך לטענתו "להדוף" את המתלונן" (ר' בפסקה 43 להכרעת הדין).**

6. בהכרעת הדין נותחו מכלול נסיבות האירוע הן על רקע ממצאי המהימנות, הן לאורם של שיקולי היגיון וסבירות והן על-יסוד הממצאים הרפואיים. בהכרעת הדין נקבע, באופן פוזיטיבי, כי המפגש בין הנאשם לבין המתלונן לא היה מפגש מקרי אלא מפגש שתוכן מראש על-ידי הנאשם (ר' בפסקה 44 להכרעת הדין), כאשר **"כל הסיפור שסיפר הנאשם על מנת להסביר כיצד הוא הגיע באישון ליל דווקא לבנין בו מתגורר המתלונן הינו מופרך מעיקרו"** (שם, בפסקה 45).

7. בנסיבות אלה, גם טענת הנאשם לקיום הסייג של הגנה עצמית נדחתה, כלהלן:

הנאשם הוא זה שהגיע למתלונן, באישון לילה, כשהוא מצויד במוט ברזל - בין שההצטיידות היתה מבעוד מועד ובין שהיתה בסמוך לאירוע - ותקף את המתלונן בכך שהיכה בו במוט זה, בעוצמה שגרמה למתלונן לחבלות ולפציעות חמורות. לא מדובר אפוא בסיטואציה שהינה, ולו בקירוב, סיטואציה של הגנה עצמית; וממילא לטענה בדבר התקיימות הסייג של הגנה עצמית אין כל יסוד.

נוכח התמקדותה של ההגנה בשיחת הטלפון ובתכניה המאיימים, שבגינם כאמור אף הוגש כתב אישום נגד המתלונן, לא למותר לציין כי גם אם הנאשם דימה בליבו את תקיפת המתלונן כמעין "מכה מקדימה", או "פעולת מנע" מפני סכנה עתידית, הרי שלא מדובר, בשום אופן, ב"הגנה עצמית" כמשמעותה בדיני העונשין. על הנאשם היה להמתין לטיפול המשטרה בתלונתו, ומכל מקום הוא לא היה רשאי לעשות דין לעצמו ולעשות שפטים במתלונן (ר' בפסקאות 48-49 להכרעת הדין).

ב. עתירת ההגנה לקבלת תסקיר מבחן ולביטול ההרשעה:

8. לאחר מתן הכרעת הדין נקבע מועד לשמיעת הראיות והטיעונים לעונש (ר' בפרוטוקול, עמ' 70). ואולם, עובר למועד זה הגיש ב"כ הנאשם בקשה בה עתר לדחיית הדיון לצורך שליחת הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן למבוגרים, במטרה לבחון את אפשרות ביטול הרשעתו. בבקשה נטען, כי

נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות היעדר עבר פלילי - כמו גם העובדה שהנאשם עובד לפרנסתו כמנעולן ועל כן ייפגע מהרשעתו בדין - מצדיקים קבלת תסקיר שירות המבחן לצורך בחינת ביטול ההרשעה. בקשה זו נדחתה בהחלטה מנומקת בה נקבע, בין השאר, כי הנאשם מיוצג על-ידי סניגור יודע דת ודין היכול להציג בפני בית המשפט את מלוא הנסיבות הרלוואנטיות לעתירתו לביטול ההרשעה (ר' החלטה מיום 18.1.18 בבקשה מס' 15). חרף החלטה זו הבקשה הוגשה פעם נוספת, בצירוף הנמקה נוספת, לאחר שעו"ד שקלאר הצטרף לצוות ההגנה (לדחיית בקשה נוספת זו ר' ההחלטות בבקשה מס' 16 ובבקשה מס' 20).

9. לגופו של עניין, טענות ההגנה לביטול ההרשעה נשענות על שלושה אדנים:

האחד - הטענה כי המתלון הינו "רמאי וזייפן חצוף במיוחד", כאשר בטיעונים לעונש הודגש כי **"יש לנו עסק עם מתלון מפחיד, פושע, רמאי, זייפן - איש רע"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 79 שורה 12).

השני - הנאשם הינו אדם נורמטיבי, בן 34, נשוי ואב לשתי ילדות קטנות, שאין בעברו כל רבב.

והשלישי - הנאשם, בנוסף להיותו מנעולן, הינו גם נהג מונית ובעל רישיון תיווך במקרקעין, ועל כן עלול להיפגע באופן חמור מעצם הרשעתו בדין.

10. לביסוס טענות ההגנה הנ"ל לביטול ההרשעה הוגשו, יחד עם הבקשה, מספר מוצגים. מוצגים אלה כוללים מכתבי המלצה חמים משכנים ומכרים של הנאשם, וכן מסמך שכותרתו "דו"ח פסיכו-סוציאלי", אשר נערך על-ידי עובדת סוציאלית (עו"ס) אליה פנה הנאשם. יוער כי התביעה התנגדה להגשת דו"ח זה בשלב הטיעונים לעונש, אך התרתי את הגשתו חרף ההתנגדות האמורה.

(1) הדו"ח הפסיכו-סוציאלי מטעם הנאשם:

11. כאמור, הנאשם פנה לעו"ס אשר ערכה דו"ח פסיכו-סוציאלי מטעמו (להלן - הדו"ח). כבר בתחילת הדו"ח (בעמ' 2-1) מציינת העו"ס, כי הנאשם הציג בפניה קטעים, אותם צילם מתוך פרק בתכנית הטלוויזיה "יצאת צדיק" של חיים הכט אשר שודר לאחר מתן הכרעת הדין. בקטעים אלה נטען כי המתלון מציג עצמו במרמה, באתר האינטרנט שלו, כמי ש"יצא צדיק" (הקטעים גם הוגשו כמוצג לבית המשפט, ר' בדיסק 2/ס).

12. לטענת העו"ס, הנאשם הציג בפניה את קטעים הנ"ל כדי להסביר לה **"עם מי היה לי עסק"**. לא למותר להעיר כאן, אפוא, כי אין בדו"ח התייחסות לכך שהסכסוך בין המתלון לבין הנאשם נבע בין השאר מטענת המתלון שהנאשם העתיק ממנו את "חותמת יצאת צדיק" - כאשר הנאשם מצדו טען שהוא עיצב את החותמת שבאתרו בעצמו, באמצעות גרפיקאית מטעמו - כך שבמישור זה (של התייצגות כ"יצאת צדיק") לא ברור כלל ההבדל התהומי הנטען בין המתלון לבין הנאשם (לדברי הנאשם בהקשר זה ר' בפסקה 9 ובפסקה 25 להכרעת הדין וכן בתמליל שיחת הטלפון, נ/2, בעיקר בעמ' 3).

13. בהמשך הדו"ח הפסיכו-סוציאלי מפרטת העו"ס, בהרחבה, את נסיבותיו האישיות של הנאשם, החל מימי ילדותו. בין השאר מתארת העו"ס כיצד הנאשם, על אף עליות ומורדות במישור הכלכלי בבית הוריו, גדל באופן נורמטיבי, עבד תמיד לפרנסתו ואף הקים משפחה.

14. באשר לנסיבות העבירה, על-פי האמור בדו"ח תיאור הנאשם לעו"ס את נסיבות המקרה כפי גרסתו בבית המשפט, חרף העובדה שגרסה זו נדחתה מפורשות בהכרעת הדין. העו"ס מתארת אפוא

בדו"ח אירוע תיאורטי, שבו הנאשם נפגש במקרה עם המתלונן, המתלונן תוקף את הנאשם והנאשם מנסה להתגונן מפניו, אם גם בכוח מופרז. על רקע זה מצינת העו"ס, בסיכום הדו"ח, כי הנאשם **"הביע חרטה עמוקה על מעשיו... תוך לקיחת אחריות אישית מלאה"**, מוסיפה כי **"לקחתי בחשבון כי לפני כחודש וחצי נחשף המתלונן... כמעולן רמאי"**, ומדגישה **"התרשמתי כי האירוע בו הואשם רועי מייצג ניסיון להגנה עצמית שיצא מכלל שליטה"**. לפיכך טוענת העו"ס כי הנאשם **"סובל מהפרעת דחק פוסט-טראומטית בעקבות האירוע"** וממליצה על ביטול ההרשעה **"עקב נזק בלתי הפיך מבחינה תעסוקתית ונפשית שעלול להיגרם לרועי במידה ותישאר ההרשעה על כנה"**.

(2) עתירת ההגנה לביטול ההרשעה - דיון והכרעה:

15. כידוע, הכלל המשפטי הוא שכאשר הוכחו בבית משפט עובדות המגבשות עבירה פלילית על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה הינה אפשרות חריגה, השמורה למקרים חריגים, מיוחדים ויוצאי דופן, שבהם מתקיימים שני התנאים המצטברים, אשר נקבעו בזמנו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997), דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ו**שנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (שם, בעמ' 342).

16. במקרה דנא ברור, באופן המובהק ביותר, שהתנאי השני הנ"ל אינו מתקיים. כזכור, מדובר בענייננו במארב מתוכנן, באישון ליל, אליו הגיע הנאשם כשהוא מצויד במוט ברזל בו השתמש כדי להכות בראשו של המתלונן, מספר פעמים, באופן שגרם למתלונן לחבלות חמורות. בפסיקה אין כל מקרה דומה בו הורה בית משפט על ביטול הרשעה (ב"כ הנאשם הפנה לת.פ. 7822/06 **מדינת ישראל נ ג דשטיין** (21.10.09), השונה מהותית בנסיבותיו); ובנסיבות המקרה דנא לא היה זה סביר להורות על ביטול ההרשעה אף לו היה הנאשם נוטל אחריות על מעשיו.

17. בהקשר אחרון זה יש להדגיש כי דווקא הדו"ח הפסיכו-סוציאלי מטעמו של הנאשם עומד לו לרועץ. מדו"ח זה עולה כי אף לאחר הרשתתו תיאר הנאשם את האירוע, לעובדת הסוציאלית מטעמו, באופן כוזב, כך שלמרבה האבסורד נטל הנאשם בפני העו"ס אחריות על אירוע תיאורטי של "הגנה עצמית גבולית", שאין כל קשר בינו לבין האירוע שבגינו הוא הורשע לפניו. יתר על כן, כעולה מן הדו"ח - וגם מטיעוני ההגנה לעונש - לא זו בלבד שהנאשם אינו מביע, גם כיום, אמפתיה כלשהי למתלונן, אלא שבדיוק ההיפך הוא הנכון. הנה כי כן, מדובר במקרה שבאופן מובהק אינו מתאים לביטול הרשעה; וכך אני קובע.

ג. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני ב"כ הצדדים:

18. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש. בפתח טיעוני לעונש הדגיש ב"כ המאשימה את חומרת הפגיעה בערך החברתי המוגן במקרה זה - הערך של ההגנה על שלמות הגוף - נוכח העובדה שלא מדובר באירוע ספונטני על רקע פגישה מקרית, אלא במפגש שתוכנן מראש ובקפידה על-ידי הנאשם: הנאשם הגיע לבניין מגוריו של המתלונן ובני משפחתו, ארב לו באישון לילה סגרירי כשהוא מצויד במוט ברזל. יתר על כן, הנאשם גרם למתלונן שלוש פציעות חמורות בגולגולת וכן חבלות ביד וברגל. ב"כ

המאשימה הדגיש עוד, כי הנאשם המשיך להכות את המתלון בעודו שוכב מדמם על הקרקע ולאחר מכן אף דרס אותו תוך שנמלט מהמקום. לשיטת ב"כ המאשימה, נוכח מהות המכות - מכות חזקות בראש עם מוט ברזל - רק יד המזל היא שמנעה תוצאה טראגית וחמורה ביותר.

19. ב"כ המאשימה ביקש לדחות כל טענה מטעם הנאשם שלפיה התקיפה היתה תגובה להתגרות מצד המתלון. המתלון אמנם איים על הנאשם בשיחת הטלפון, אך הדבר לא היה בתכוף לתקיפה ודווקא עובר לתקיפה ולאחר שפגש במתלון שוחח המתלון עמו וניתן היה להתרשם כי פניו לשלום.

20. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה הקובעת כי אין להשלים עם יישוב סכסוכים בדרך של אלימות ואין לנקוט בגישה סלחנית במקרים כאלה, שכן יש בהם לחתור תחת הסדר החברתי התקין. ב"כ המאשימה עתר אפוא לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר, בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

21. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה, לכך קולה, את היעדר הרשעותיו הקודמות של הנאשם. יחד עם זאת, כך הוסיף וטען ב"כ המאשימה, עסקינן בנאשם שלא נטל אחריות על מעשיו ומסר בבית המשפט גרסה מופרכת מיסודה. בנוסף הדגיש ב"כ המאשימה את הבעייתיות בהתנהלות הנאשם לאחר האירוע - בכך שאמר למתלון לא להתקשר למשטרה ובכך שנמלט לבית אביו - שיש לזקוף אותה לחובת הנאשם. בנסיבות אלה עתר ב"כ המאשימה למיקום הנאשם ברף העליון של השליש התחתון של מתחם העונש לו טען - קרי, 20 חודשי מאסר בפועל - וכן להשתת ענישה נלווית: מאסר מותנה, קנס כספי ופיצויים למתלון.

22. ב"כ הנאשם, מצדו, חזר כאמור על העתירה לביטול הרשעת הנאשם. ב"כ הנאשם הגיש, כראיות לקביעת העונש, את אותן ראיות שצירף בזמנו לבקשה לשליחת הנאשם לשירות המבחן, אשר פורטו בפרק ב' דלעיל. עוד העיד ב"כ הנאשם את אביו של הנאשם, מר רוני שושני, אשר העיד בזמנו גם במסגרת הליך שמיעת הראיות (ר' בפסקאות 38-39 להכרעת הדין). מר שושני תיאר, בעדותו לעניין העונש, את אופיו הטוב של בנו, שלדבריו מעולם לא הסתבך ומעולם לא "רב מכות" (ר' בפרוטוקול, עמ' 74 שורה 10). מר שושני הדגיש גם את האתגרים הכלכליים עמם מתמודד הנאשם, שהינו מפרנס יחיד במשפחתו, ועתר להתחשבות בנאשם.

23. בטיעונו לעונש התמקד ב"כ הנאשם במתקפה-רבתי על המתלון, מעשיו ואורחות חייו. לשיטתו, המתלון הינו "עבריין אלים" או "עבריין מועד" מפחיד, ועל כן התנהלותו של הנאשם אינה כה חמורה. ב"כ הנאשם טען עוד, באותו הקשר דברים: **"בכל הפסיקה שאני הגשתי שוקלים מה קרה, למה קרה כדבר הזה, האם מדובר באדם שהוא פושע שאורב למישהו, קופץ עליו, נותן לו מכות ולוקח לו את התיק ובורח... או בן אדם שנקלע שלא בטובתו, לסכסוך עם עבריין מועד, שלא אכפת לו בכלל שהוא מבצע עבירות, ופועל בצורה מבוהלת, אימפולסיבית ושגויה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 76 שורה 23 ואילך).

24. על רקע זה המשיך ב"כ הנאשם וטען כי במקרה דנא מתחם העונש ההולם - על פי מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה אליה הפנה - מתחיל במאסר מותנ ג דא. בנוסף, ב"כ הנאשם חזר וביקש שבית המשפט ישקול את ביטול הרשעת הנאשם.

25. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, עתר לרחמי בית המשפט, עליו ועל משפחתו.

קביעת מתחם העונש ההולם:

ד.

26. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.
27. בעניינו מדובר בעבירות של אלימות נגד הגוף, שתוצאתן חבלות של ממש במתלונן ופציעתו. מדובר אפוא בעבירות חמורות, שביצוען פוגע - ובמידה ניכרת - בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הגוף וההגנה על ביטחון הציבור. כידוע, תנאי יסודי לקיומה של חברה חופשית ותרבותית הוא עקירת האלימות הפיזית מן השורש ולפיכך הפסיקה חזרה וקבעה כי בכגון דא יש להטיל עונשים מרתיעים - לרבות ברכיב ענישה של מאסר בפועל - באופן ההולם את חומרת המעשים.
28. במקרה הספציפי דנא טמונה חומרה מיוחדת בעובדה שמדובר במארב מתוכנן מראש, באישון ליל. יש אפוא קושי משמעותי במציאת פסיקה המתאימה לנסיבות הקונקרטיות דנא, שכן במקרים רבים אלימות היא תופעה מידית-ספונטנית. יתר על כן, בעניינו קיימת חומרה נוספת, הנעוצה לא רק בכך שהנאשם הצטייד במוט ברזל, אלא גם בכך שהנאשם השתמש בו על מנת להכות על ראשו של המתלונן מספר פעמים. כמעט אין צריך לומר, כי הכאה עם מוט ברזל על ראשו של אדם הינה מעשה חמור ביותר נוכח הסיכון הרב הגלום בו; ובעניין זה הדין עם ב"כ המאשימה בטיעוניה. ואם לא די בכל אלה, הנאשם המשיך בתקיפה גם כשהמתלונן נפל ארצה ואף הוסיף ופגע במתלונן פעם נוספת כשנמלט מהמקום עם רכבו.
29. באי-כוח הצדדים, ובמיוחד ב"כ הנאשם, הגישו פסיקה רבה שניתנה במסגרת הסדרי טיעון. כידוע, במסגרת הסדרים כאלה נשקלים - ובאופן לגיטימי - שיקולים לבר-עונשיים, כך שהענישה הנגזרת בהם היא בדרך כלל מקלה-יחסית ובעלת משמעות מוגבלת למקרים כגון עניינו, בהם מדובר בהרשעה לאחר שמיעת ראיות. יחד עם זאת, ראוי לציין מקרה של הסדר דיוני, אליו הפנה ב"כ המאשימה, דהיינו: ת.פ. 8171-05-14 **מדינת ישראל נ' רבני** (8.10.15). במקרה זה דובר בהכאה, אמנם ספונטנית אך על הראש ובאמצעות בקבוק. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שבין 14 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם דשם 17 חודשי מאסר בפועל. לאותו נאשם אמנם היה עבר פלילי מכביד, להבדיל מהנאשם דנא, אך כידוע נתון זה רלוואנטי לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם.
30. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעוניהו במיוחד את פסק הדין בע"פ 5794/13 **מדינת ישראל נ' שיכה** (2.4.14), שאף הוא עניינו במקרה של הסדר טיעון דיוני. המשיב באותו מקרה, ספר במקצועו, דקר את המתלונן שהגיע למספרה של המשיב ודפק על החלון. בין המשיב לבין המתלונן התפתח עקב כך ויכוח והמשיב דקר את המתלונן, באמצעות מספרים, מספר פעמים, וגרם לו לפציעה חמורה. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב עונש של שישה חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצויים למתלונן, ובית המשפט העליון לא התערב בענישה (למעט החמרה ברכיב המאסר המותנה). ואולם, אין באסמכתא זו כדי לסייע לנאשם, שכן שלא מדובר במקרה של מארב לילי ואלימות מתוכננת אלא במקרה הפוך, בו המתלונן הוא זה שהגיע למשיב. יתר על כן, בית המשפט העליון -

בחוסר נוחות רבה, יש לציין - דחה את ערעור המדינה על רקע נטילת אחריות, נסיבה שאינה רלוואנטית בעניינו של הנאשם דנא (ר' במיוחד בחוות דעתה של כב' השופטת ד' ברק-ארז).

31. אכן, כפי שטען ב"כ הנאשם, קיימת פסיקה - כגון עניין **שיכה** הנ"ל - בה בתי משפט הסתפקו במאסר בפועל בדרך של עבודות שירות גם במקרים בהם דובר בתקיפות שגרמו לחבלות חמורות. ואולם, כפי שהוא עצמו ציין, מדובר במקרים שבהם - מעבר לנטילת אחריות - דובר באירועים ספונטאניים ונקודתיים ולא במארב מתוכנן (לטיעון ב"כ הנאשם ר' בפסקה 23 דלעיל). הנה כי כן, טיעוני ב"כ הנאשם - בדיוק כמו הדו"ח הפסיכו-סוציאלי - פשוט מתעלמים מנסיבות החומרה במקרה דנא, כפי נקבעו בהכרעת הדין, על כל המשתמע מכך לעניין המשקל שיש ליתן לטיעונים אלה.

32. לא למותר אפוא לחזור ולהדגיש כי בעניינו מדובר, כאמור, במארב לילי מתוכנן ובהכאת המתלונן מספר פעמים בראשו, עם מוט ברזל, ועל כן לא ניתן ללמוד לעניינו מפסיקה שעניינה מקרי אלימות ספונטאניים ואקראיים; בוודאי כאשר מדובר במקרים שבהם היתה נטילת אחריות במסגרת הסדרי טיעון דיוניים.

33. נוכח כל האמור עד כאן, ועל רקע נסיבותיו החמורות של האירוע כפי שפורטו בפסקה 27 ובפסקה 28 דלעיל, אני קובע כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם במקרה דנא חייב לכלול עונש של מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח; ובאופן קונקרטי כי מתחם העונש ההולם הינו בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

ה. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

34. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

35. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד שנת 1984, אין הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן במשפחתו, שכן הנאשם נשוי ואב לשתי ילדות קטנות. בפגיעה זו יש להתחשב, לקולת העונש.

הודאה, נטילת אחריות ומאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות שכלל חקירה נגדית נמרצת ומקיפה של המתלונן. זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובת הנאשם (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה, נוטל אחריות על מעשיו ומקבל עליו את הדין, או מבקש לתקן את תוצאות העבירה ולפצות את נפגע העבירה.

לא למותר להזכיר, בהקשר זה, את שנאמר בפרק ב' לעיל בעניין הדו"ח הפסיכו-סוציאלי, לרבות באשר לדברים שאמר הנאשם לעו"ס מטעמו לאחר הרשעתו והאופן בו תיאר בפניה את התרחשות האירוע. יתר על כן, טיעוני ההגנה לעונש לא התמקדו במישור נטילת האחריות, או הצעת פיצויים, אלא דווקא

במתקפה-רבתי על המתלונן.

עוד יש לציין, כי גם בדברו האחרון לעונש לא התייחס הנאשם לאירוע שבגיניו הורשע או לנזק שנגרם למתלונן - וממילא לא הציע למתלונן פיצוי כלשהו - אלא התמקד בצרותיו-הוא בלבד.

36. שקלול הנסיבות והשיקולים הנ"ל מביא למסקנה כי נסיבות הקולה עולות במקרה זה במשקלן על נסיבות החומרה, ועל כן ניתן להסתפק בענישה מתונה-יחסית, שאמנם אינה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אך גם אינה הרבה מעל לרף זה.

ו. סוף דבר:

37. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 10 חודשי מאסר בפועל.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 1.5.18 עד השעה 10:00.

ב"כ הנאשם יתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787336 או 08-97873336, על מנת להבטיח עריכת "מיון מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 2,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.9.18 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 4,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.9.18.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' ניסן תשע"ח, 20 מרץ 2018, במעמד הצדדים.